

* * *

Найперш усе на двох – і сміх, і горе,
І долі неминучі віражі,
Любові чарівливе тепле море –
І гострих сварок болісні ножі.

І перші зустрічі, такі вишнево-милі,
Кохання юного такий тендітний цвіт –
І просто будні, сірі й чорно-білі,
Й невміння без обіймів рідних жить.

І перші кроки ластівочки-доні,
І перше «тато», перше «мам» її,
Маленькі ручки в батьківських долонях –
І знов в душі співають солов'ї.

І вже на трьох – всі радощі й печалі,
І вже життя поділене на трьох,
І мрії про рожево-сині далі,
І день новий, який дає нам Бог.

І рішення складні, і від порога
Крізь перехрестя сумнівів, чекань –
В далекий світ непізнана дорога,
І світло зустрічей, і гіркота прощань.

І спільний дім, нехай не наш, та спільний,
Бо справжній дім, де разом ми, – це там.
І світ новий, що від хвороби вільний,
Лиш наш, який нікому не віддам.

І боротьба, й бажання перемоги,
Помножені вже не на два – на три.
І віра в те, що в майбуття дорогу
Нам добрий Бог вже проклада згори.